

πολυφωνίες

26-31

07

2007

“KILIMI - KILIM - ΚΙΛΙΜ”:
ΠΟΚΑΝΑ ΖΑ ΔΙΑΛΟΓ ΟΚΟΛΟ
ΤΕΜΙΤΕ ΝΑ
ΜΕΪΔΟΥΚΟΥΤΡΑΛΝΟΤΟ
ΒΔΪΧΝΟΒΕΝΙΕ ΝΑ ΜΛΑΔΙΤΕ

Ζαϑο κιλιμ?

*Ναι ραζιχνι χαρακτεριςτικι
 ι τηχνατα ϑιμβολιχνα ναtura
 go πpaвт кандидат за
 емблема- мотο ι в ϑъшия
 момент дава един ϑиςлов
 контекст за поканата към
 диалог:*

Κιλιμιτε ι οςοβονο ρъчно
 ιτъκаниτε ϑа били един вид
 ϑъзидателно ιзражение за много
 векове κοτο ϑποделяме ϑςιχки,
 давайки глас за ϑοциална мъδρост.
 Тази οблаςτ е пълна ϑ множество
 ιδентιχности μεжу хората на ϑъщата
 οβχност ι μεжу οβχности ϑ ραζιχνι
 култури.

Μного „αз“ ι много „ние“ ϑа ιτъκαλι
 ϑиςμъл в течение на времето ι τοзи
 ϑиςμъл е ϑτανал ϑινβολечен мотив
 ιзραzen ϑ ϑветни нишки, κοιτο тъкат
 едно цяло, в τοзи ϑлучай един κιλιμ.

Κιλιμιτε ιςκατ време за да ϑе
 ϑъздадат. Μного τърπение, ϑилен дух,
 τεχνιχесκο умение, βдъхновение ι
 βτърешно ϑувство за мъδρост -
 ϑποϑности, κοιτο ги ιπραжнява
 ϑοβек, κοгато ϑе захваϑа да тъче.

ϑιтуаχията на тъченето ϑтава ϑаμιατ
 κιλιμ, ако наπριмер ϑувства

наπρεжение, τοва ϑе ιзразява βъв
 βъзела ι κοкто никое ϑаμορъчно
 ιзделие не κοже да ϑе ποвтορι така ι
 κилима οςтава единϑτεν βъв времето
 ι προϑтанϑото.

Κιλιμιτε носят в ϑебе ϑι
 ινδιβιδουαλνι ι κολεκτιβνι
 ιдентιχности. Ραζказват ιςτοριι.
 Ιςτοριι за ϑвоите ϑъздатели, οβχι
 мигове на хората κοιτο тъкат заедно.
 Κιλιμът е един вид ιзкуϑство ϑ
 линеинι ι не линеинι ϑвоιϑтва.

Κιλιμιτε ϑа земни. Живеят на земаτα,
 ποκρивайки προϑтанϑото ϑαселено
 οт οβχност на хора. Те κοто ϑе ли
 ραζказват ιςτοрията на τεχния живот.

Κιλιμιτε οκрасяват ι ποказват
 хаρακтера на едно място, давайки
 βъзκοжност да ϑι ιзвадим οβувките ι
 да βлезем в една πο уютна ϑιтуаχия на
 ϑъϑествование. Даваτ ни βъзκοжност да
 ϑе ϑъбирαме в κръг ι да ποςтавяме

тялото ϑι πο-βлиζκο до земаτα, οт
 κъдетο κοже да ϑерπим κοто οт ιзвор,
 ϑиςμъл.

В πρотивοποложност на времето, на
 ϑекиδневната ρеαλност, κилиμιτε
 летят в προϑтанϑото на ϑъниϑтата!
 Те ϑтават „πρεвози на πρеспектива“,
 κοгато πътувайки в προϑтанϑото
 търϑим нови наχини да βъзπριемем
 ϑвета. Думаτα „κιλιμ“ е οβχα ι на τριτε
 езика-гръцки, турски ι βълγарски. Тя
 ϑе βъде в πομощ на τοзи диалог, ако
 κοже да οτκρием ϑредϑтва за да
 ποτърϑим οβχното προϑтанϑο,
 οβχното ραζбирание на ραζιχνιτε
 нишки, κοιτο πлетат ραζιχνιте но
 βзаимοβързани ϑοциалνι ρеαλности ι
 ϑπекιαлно, κοгато ϑе ϑтемим да
 дадем ποδкрепа за πϑихοϑοциалното
 ραζвитиε на младиτε в ϑъвременната
 ϑοциална ϑреда.

София

Хасково

Κърджали

Κςанти

Κομοтин

Οδριν

Узункйοπру

Тематично „течение” дни за диалог

ПЪТУВАЙКИ ЗА НАШАТА СРЕЩА

... изкуството на «преговарянето»

КСЕНИЯ, Петък 27/07 11.00-2.00

Запознанство – Индивидуални очаквания създават обща цел. План и начини на дейности – езици, инструменти, experiential approach – предложения и съглашения.

КОЙ СЪМ АЗ? КОИ СМЕ НИЕ?

... изкуството на индивидуалността и колективността

КОМОТИНИ, 5.00-9.00

Experiential workshops ни дават възможността да открием индивидуални и колективни идентичности.

В по-малки групи даваме глас на множество трудни теми, които ни занимават в днешната променлива действителност. Даваме си възможността да открием скрити вътрешни светове, да изразим различните ни страни и да открием общото в групата ни и като индивиди и като членове на една по-голяма общност – на семинара.

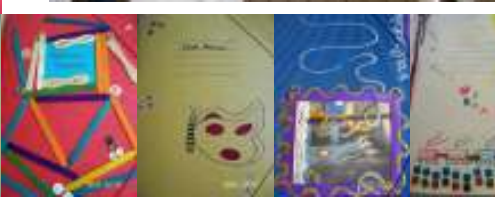
МЛАДЕЖКИ СЪСЕДСТВА

... изкуството на представителството на гласа на младежта

ИАСМОС, Събота 28/07 11.00-5.00

Имаме възможността да се запознаем с младите от съответните области давайки глас на нуждите и интересите им в днешната социална ситуация и съседство. Даваме възможността да се подсили взаиморазбирателството между различните младежки групи. Формулираме и разговаряме върху важни теми, за социална интеграция, за полови различия за изразяването на различните нужди и позиции от различните генерации, които се занимават с младите хора.

Занимава ни, какви възможности съществуват или можем да създадем за да бъдем в помощ на психосоциалното развитие на младите в различните ни роли –социални –професионални.

ΚΟΝΦΛΙΚΤ И ДΙΑΛΟΓ

... изкуството на тъкането на един
жизнотворен социален контекст

КСАНТИ, Неделя 29/07 11.00- 2.00 ΕΧΙΝΟΣ и
ΠΑΧΝΙ 5.00-9.00

Κοηφликт: опасност и възможност. Как да посрещнем това, от което всички се страхуваме? Кой са способностите, които ще ни позволят „да седнем в огъня“ как тези свойства стават необходими за младите, когато видят че „седим заедно с тях в огъня“ по време на конфликта. Как може да се преобрази конфликта в съзидателен процес, докато ако бъде оставен сам допринася голяма болка, мъст или катастрофа? Изучаваме способности както „енергичното изслушване“, умението да се използват кризисните симптоми като възможност за развитие на способности за разрешение на конфликта. Този ден ни дава възможността да проучим как можем да уважаваме и ценим всички страни, дори когато те същевременно се намират в моментен конфликт. Целта ни е да създадем един потребен „форум“ който ще проучи възможни приложения за вдъхновяване на младежта в този социален и културен контекст.

Какво разбираме под „диалог между различни култури“ и какви способности изисква? Как ще можем да подсилим тези способности на младите? Кой са характеристиките на един „съдружителен контекст“, как се създава и как може да влезе в опасност? Кой са характерните свойства на едно колективно дело? Как употребява различията на членовете си? Черпим от преживяванията ни в днешно време, в общото ни усилие да изтъчем „Μύδρост“ която откриваме около централната тема – диалог.

СЪЗДАВАЙКИ И ΠΤΥΒΑΝΕΤΟ ΝΑ ΖΑΒΡΨΑΝΕΤΟ

... „ΚΙΛΙΜΨΤ“ се откри пред нас

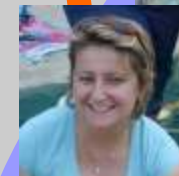
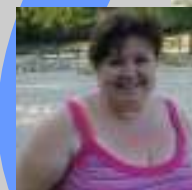
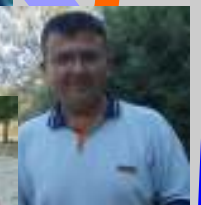
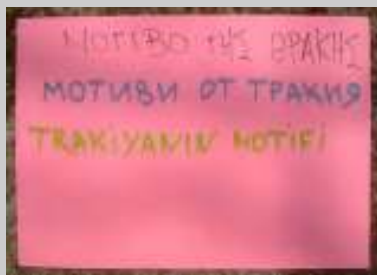
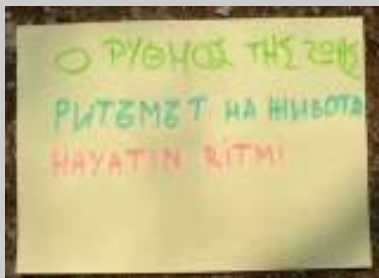
ΜΕΣΤΑ, Πονεδелик 30/07, 11.00- 9.00

Денят е посветен на съзидателното проучване на творчески изразителни дейности, давайки ни възможността да проучим експериментално самия екстериор. Всички упражнения на деня ни дават възможността да използваме разликата ни, да се упражним в сътрудничество и да дадем схема на общото.

И накрая да дадем глас на това, което сме спечелили. Синтезираме различните нишки на преживяното на дните на съвместност и разговаряме за бъдещи проекти на дейността «ΚΙΛΙΜ».

КСАНТИ

КЪРДЖАЛИ

УЗУНКЙОТРУ

СОФИЯ

МОТИВИ ОТ ТРАКИЯ

Щастието е нещо ако го поднасяш.

- CHRISTOPHER HOARE 11 ετών

РИТЪМЪТ НА ЖИВОТА

Приех страха – като част от живота си

И най - вече страха за промените

Успях напред да продължа

Срещу силното сърцебиене,

Което значи - назад върни се.

- ERICA JONG (1942-)

Еднакви различни

Надеждата е това крилато нещо
Което в душата загнездва
И пее безспирно
Песен без думи.

- EMILY DICKINSON (1830-1886)

ОДРИН

КОМОТИНИ

ХАСКОВО

7 килима се връщат
в своя дом

ЗА ВРЕМЕТО И ИЗВЪН ВРЕМЕТО

„Донесох нещо, което искам да споделя с теб „ усмихна ми се Инджи, през едно топло утро на септември, когато пиехме кафе на верандата на Ксения в Комотини- както пиехме кафе всяка гореща сутрин през юли по времето на срещите ни за дейността, която нарекохме „КИЛИМ“ Когато прелистваше страниците на едно турско списание почувствах благодарност поради това че съществуват синхронни процеси в света.

„Виж“, продължи Инджи „заглавието ми направи голямо впечатление. Преведе ми го „възелът на килима“ и сега бе мой ред да се усмихна „Значи пак ни говори Вселената така ли? Позволих си да се върна на думите на баба Назиме, тъй като ми дадох възможността мислено да пътувам далеч, в едно малко село близо до Смирни и същевременно много близко в един свят дълбоко в мен...

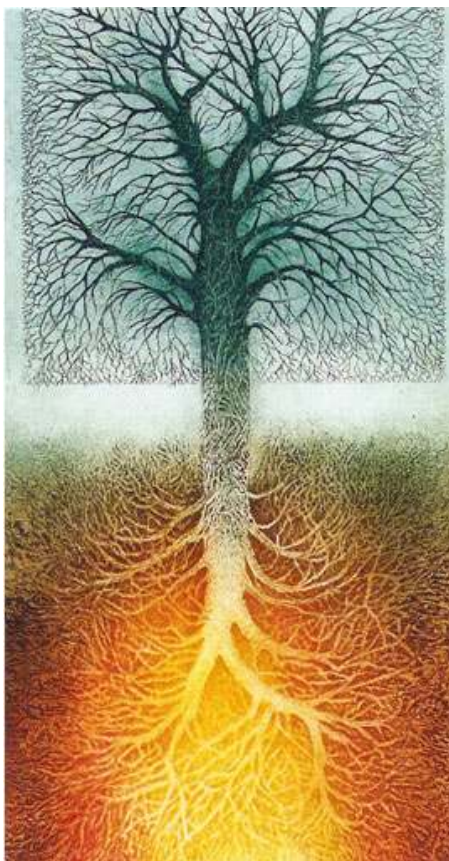
...„И ние сме като този Килим синко“, казваше баба Назиме на лекаря, който разказваше историята си, за това как един изкълчен глезен го запозна с бабата, която го вдъхнови за да пише тази статия. Показвайки му един стар килим продължила разказа си: „Някои от нас са нишките, някои са възлите и някои са основата - тинчинката, Разделиха ни, разплетоха ни, нарекоха го „Размяна“...”

Цяла пролет и цяло лято и ние 31 колеги от Гърция, Турция и България – мечтаехме, проектирахме и, реализирахме една обмяна с противоположна природа. Нашата цел беше да изтъчем различните нишки заедно – нашите индивидуални, многообразни социални реалности в една контактна мрежа, която ражда общо преживяване и която търси общо пространство обогатено от различията ни. Толкова време е минало от нашата среща и още не мога да изразя с думи как стана успешна нашата дейност, но успяхме. Разказите, които тъкат отценката ни – този брой на „Многозвучието“ – снимките, които

напомнят дните в които бяхме заедно, всички произведения по време на създаването на контактната ни мрежа, доказват безспорно това. Завръщам се на разказа на баба Назиме, понеже тя се намира между картините, които имам за всичко преживяно.

„ Употребихме същата вода, същата земя, същото небе, същата сянка. На някои не хареса тази тъкан, разнишиха я за да изтъкат нещо друго. Дойдохме по тези земи... Сине, ние не знаехме какво е война. Минаха години от тогава, когато напуснахме Врасна. Но мисълта за починалите ми родители бе постоянно там, където бяха родени. Гъркът и Турчинът живеяха там заедно. Войната не ни беше посетила, бях на дванайсет години, когато изтъках този килим, заедно с Дора дъщерята на съседката ни в Врасна. Имаше една възраст с Дора. Семейството и бе гръцко. Ние го наричахме „килим“ а гръците „калүм“ – „покривало“. На „размяната“, не можахме да вземем много неща със себе си.

С мое настояване оставихме играчките ми и взехме килима...

Това зелено го получихме варейки лавандула, която бяхме събрали с Дора, червено-кафявото от орехи, които бяхме събрали катерейки се заедно по дърветата, а това жълто, мелейки синап с кимион. Тъчейки го се забавлявахме много и ни харесваше килимът ни...

Мир имаше синко... Не искаха да бъдем заедно. Разплетоха ни и дойдохме до тук. Майка ми винаги си спомняше за дома и за градината с цветята и плачеше...”

Седя си на компютъра 84 години след тези мигове, пишейки тези мисли в чест на баба Назиме и баба Дора, защото тя се родила и изживяла своето детство- 40 километра от тук където живея- в село Врасна. Минавам от нейното село всеки път когато пътувам за Ксанти и Комотини и всеки път когато се връщам в къщи. Сега обаче имайки като наследство разказа на баба Назиме и баба Дора това пътуване има за мен нов смисъл.

Това е общото преживяване между мен и Инджи днес сутринта – между Баби, Сенал, Есен, Христина, Охран Сюлейман, Жения, Айсе, Сейгин, Румен, Емине, Ахмет, Дилек, Валя Тина, Маки, Инджи, Краси, Хуля Магда, Севал Гюназ, Йота, Сезен, Емел, Далат, Нихат, Седат, Паньют, Ахмед и мен тези ценни дни на юли месец- и се открива път за да се метаболизират човешката болка и гнев и да се родят нови социални реалности. Това е развиващото се наследство младите хора които растят в днешни свят.

Баба Назиме и баба Дора ще бъдат винаги духовни учители съвременния свят в нашите усилия за лечение. Бъдете в покой баби, защото ви чуваме с отворени уши, ум и най- вече сърце, готово да поеме тежкото дело да запази всички – в миналото разделени части на историята – заедно в едно сърце. Може би не сме стигнали все още до там, но сигурно сме на път...

ROOTS 2003
– Yolanda Eveleens

Ани Василйу
Д.Е.Н., Гърция

Статията: „Kimimin Düğümü“ на Dr. Mehmet Uhi – се намира в брой Септември 2007 на списанието „Bütün Dünya“.

Намирам те

В един старинен надпис
Забравен в един храм
В една забравена молба
В течение на вековете

В едно зърно
На земя неплодородна
В един възел
На многоцветен килим

Да искаш да се възродиш
Жада да утолиш
На дух и на душа

Да израстнат
Твойте рожби

Да изтъчеш на стана
Стиховете на един живот

Дилек Хабиб
Комотини, Гърция

„Птиците хванаха с човки по една нишка.
Внимателно. Защото нишките на конца
понякога са по-тънки и по-крехки от
прозрачно стъкло „

Такива са историите, крехки като нишките
които ги създават. Една въздишка, едно
невидимо движение на рамото, една добавена
думичка и историята, която познава сърцето
ти, взима нова пътека, следи нова посока. От
къде се появиха толкова усмивки и толкова
окайвания? В коя история се крият? В коя
нишка са изтъкани? Къде се намират първите
тъкачи и тъкачки? Никой не знае.

Ние ли разказваме историите или те нас?

«Веднъж се намерих в една гора, или може би
това не бе гора не бяха клонове, брулени от
вятъра – това бе река. Или не, може би море
–толкова сила и толкова нежност само
морето преодолява. Или не, пак греша ...може
би тези вълни са гребените на планини и
хълмове. Май ви обърках . Нека захванем
нишката от начало. Вървах едно време по
нишка многоцветна, която пред мен се
растипаше. Не бях първата, други преди мен
бяха по смели аз просто с вяра ги
последвах.»

Тина Лигдопулу
Д.Ε.Н., Гърция

Емел Хаджишериф
Ксанти, Гърция

Пътепис. Или как пътувах по шарките на пъстрия "КИЛИМ" 26-31 юли 2007- Комотини, Ксанти

Участието ми в този проект ме убеждава във факта, че някои неща просто трябва да се случат. Моето участие в Килим бе изненадващо и се случи в посления момент, но в него всъщност няма нищо случайно. Мисля че дълго съм вървяла към него. Това участие дойде закономерно след всички години, в които искрено и с цялата си душа съм превила различни неща, свързани с изучаване и утвърждаване на етническото богатство. Както и след всички забележителни, шеметни и изпълнени с преживявания проекти, семинари лагери и други събития, в които съм участвала или съм организираща.

Този проект като че ли бе за мен подарък, награда, неочакван шанс.

Той бе толкова сензитивен, едновременно с това дълбоко познавателен, бе огромен взрив от приятелство, позитивизъм, дълбинно, до болка виждане в себе си и в другите.

Опитвам се да направя нещо като моя класация кои са любимите ми моменти от КИЛИМ- дали изпълненото с енергия и щастие пътуване в дебрите на Родопите, току до нашата граница; дали пърхачото в душата посещение в селото на Нихат, дали топли, изпълнени с приятелски усмивки нощи или дълбоко сензитивните дейности в

Ясмос и на брега на Nestos. Не е възможно. Стъпка по стъпка, миг след миг всички ние навлизахме и се вглеждахме все повече в себе си и с широко отворени очи и души приемахме другите. Това, което усещахме ставаше все по-красиво и шарено.

Този пътепис е пътепис за създаването на нашия килим на пъстротата.

Моят килим започна с деня на пътуването ни до Гърция. С новото ми приятелство с момчешката група от Кърджали и първата среща с Ани. Ако трябва да опиша с цвят първите нишки на килима, с които ние дойдохме от българската част на Тракия и Родопите – то едната е бяла- като пътя, който пропътувахме от Кърджали и Хасково до Комотини. И розова- като дъхавите цветя, които обгръщаха хотела и терасите на стаите ни в Комотини.

В слънчевото утро от първия ден на семинара разбира се, се вълнувах с кого ще се срещна, как ще започнем, как ще се почувствам. Упражнението за запознаване бе изключително добре подбрано и много приятно. Между нас се формира истинска шарена мрежа от различия- езици, начин на живот, опит. Това бе първата паяжина- все още крехка – в която започнахме да се вплитаме. Както и първите нишки на нашия общ пъстър килим.

Много бях щастлива, когато бързо намерих своята красива папка подарък от Бабис и с него разбира се веднага станахме приятели. В моята папка имах толкова различни и прекрасни неща- парченца от красотата на Тракия и Родопите, картини от градовете, които щяхме да опознаем, интересни неща за центровете, които щяхме да посетим

Едно от нещата, които особено много ми допадна през целия семинар, бе спокойствието, липсата на каквото и да е напрежение и желанието на нашите домакини да се чувстваме уютно и много, много приятно.

През първия ден бяхме гости на Komotini community center. Впечатли ме с картините, рисунките, със своето пъстроцветие и бликаща жизненост. През този ден направихме нещо много интересно- заплетохме възлите, цветовете и парчетата плат на своята идентичност. И всеки направи своя килим- творение. За мен това е едно много дълбоко проективно упражнение, което дава простор и атмосфера за поглед към себе си и себепознание /в степената, в която всеки иска/

На другия ден продължихме пътуването към себе си, като прелекарахме един невероятен ден в Yasmos community center. Като човек, занимаващ се и затанял в организационни

трудности от всякакъв характер, бях поразена от това, че на село е възможно да съществува толкова пълноценно работещ център за деца, младежи и техните родители.

В Ямос преживяхме много интересни и дълбоки моменти. Денят бе посветен на младите хора- чуваме ли техните "гласове", усещаме ли техните желания, какво разбираме, разбираме ли ги изобщо. Какви са техните "истории" Отново Ани и Тина използваха сензитивни, проективни техники, чрез които почувствахме много истински и личностно темата- използване на въображението, задаване на въпроси по картина с неопределен характер, интересни колажи; проекция върху необикновена музика, story tailing.

Във всяка от малките групи в нашата група успяхме да усетим и представим по нещо от забележителната душевност на младите хора- вечното търсене, съмнението, което се преплита с вярата в собственото могъщество; силата, която плаши възрастните; жаждата за пълнокръвен живот. И ПЪТЯТ. Както и вечния въпрос пред младите хора- А сега накъде?

В нашата група / на възрастните J / успяхме да направим истинска дълга история от историята на малките групи. Нарекохме я "Ритъмът на живота". Започвах да усещам колко истинско и много, до болка сензитивно е всичко в този проект. Колко красиво и интересно е пътуването навътре в себе си. Колко различни багри срещаме в това пътуване. И колко е хубаво да пътуваме заедно с другите.

Ние продължаваме да пътуваме из Гърция. В това също имаше много дълбок смисъл- пътуването към себе си и към другите протичаше по време на реално пътуване. Затова другата ключова дума за този проект за мен е ПЪТ.

Пътувайки, ние продължихме да тъчем нашия килим. И да пътуваме по неговите шарки.

Не мога да забравя двете прекрасни вечери в Комотини- смеха, приятелството, песните в топлата юлска нощ. И разбира се, "Карпуза" парти Не че беше много хубаво да се смеем толкова силно в 3 ч през нощта, но се оказа , че няма недоволни!

Динята добави нов, тръпчив аромат към нашето общо преживяване. Може би сладостта на лятото, съчетана с нощната свежест. И новите, сладки нишки в нашия килим.

Като че ли не искахме да си тръгнем от Комотини. Душата ми остана там- при колегите-приятели от града, в стария център, където отчетливо се усеща историята- упойваща като аромата на прясно мляно кафе, оглеждайки с във витрините на антикварните магазини, под жеклото слънце в жаркия следобед.

Такива са шарките на дните ни в Комотини-

пъстри, ярки като слънцето, сладки като динята, упойващи като кафето и чисти като приятелството, лъскави, слънчеви и весели.И ето ги красивите жълти, червени, оранжеви и виолетови нишки в нашия килим...

Пътуването ни продължи към Ксанти. Там ни приеха много гостоприемно приятелите ни от Xanthi community center, където се опитахме да разплетем възела на конфликтите. Отново мога да споделя, че се почувствах на мястото си – отново центърът много ми допадна- толкова много, че ми се искаше да остана.

Но пътят ни очакваше. И ни поведе към прекрасните и загадъчни Родопи.

Започнахме да навлизаме дълбоко в планината, да добавяме свежи зелени краски в нашия килим. За мен бе необичайно преживяване да се изкачвам по същите Родопи, само че от южната им страна. Приближавахем към България, според нашите изчисления- към Златоград.

По стария мост се отправихме към малкото село с прекрасния ресторант в родопски стил. Следваше нашата обща трапеза. Това не беше просто обяд. Това бше маса на приятелството.

Продължавам да цитирам Ани, че нищо не е случайно и че всичко, което се случва, има дълбок смисъл. Нашата обща трапеза беше дългата красива маса на нашите общи преживявания. Беше точното време и място да седнем на обща трапеза. Всичко наоколо бе в типичен, добре познат родопски стил и това придаваше необичайно очарование на този горещ следобед.

Продължихме нашия път дълбоко, дълбоко в Родопите. И все по- високо. На нашата кола и беше все по-трудно, но ентузиазмът на пътуващите в нея беше безкраен! Одухотворени и в невероятно настроение пристигнахме /последни, но щастливи/ в Ehinós. Там имаше прекрасната възможност да походим по улиците на планинското село, да пием кафе, да поговорим с хората.

Бях поразена, че разбирам толкова много от речта им! За пореден път почувствах колко сплетени са съдбите на балканските хора, колко сме близки всъщност. Винаги съм го знаела впрочем.

Балканският килим е много пъстър, безкрайно красив, но и изпъстрен с възли. Е, някои от възлите са здраво завързани и наистина засядат в гърлото, но затова пък това е най- красивият килим на света.

В Ehinós community center си поговорихме за това какво остава в нас от нашия проект.

Трудно беше. Не защото нямаше какво да кажем. Напротив, можеше да разказваме дълги приказки, да пеем, да се смеем и да плачем. Възелът на чувствата бе затворил гласовете, но всички усещяхме енергията и това, че в този кръг е част от света. От

добрите части.

След това- отново на път- високо, високо. Като че ли отворихме душите си в селото на Нихат. Не мога да го забравя- прекрасните жени със светли, добри лица, красивите момичета и момчета, роднините и къщата на Нихат, селото, обградено от необятните Родопи. Не искахме да си тръгнем и си тръгнахме с отворени и по-добри сърца

Пътят надолу бе отново поразяващо красив, ние бяхме усмихнати и много, много щастливи. Ксанти ни посрещна със светлините и кипящите групи хора по улиците. Разбира се, и ние по-късно се сляхме с тях.

Последният ден прибави прекрасни, романтични сини и изумрудени нишки към нашия килим. Това беше денят на Nestos.

Денят, в който сътворихме приказки без думи. Денят, в който група "нашестевници" се опита да направи "инвазия" в нашия свят, но безуспешно.

Отново бяхме на нашата обща маса. От едната ни страна минаваше пътят, от другата- железопътната линия. Ние бяхме там- поспрели за малко по нашия път, между шосето и парещите релси.

В този ден изработвахме нашите килими. Беше неопишимо. Не че беше лесно, но беше прекрасно. Седемте килима, които щяха да продължат нашия път към Одрин, Узункюрю, Комотини, Ксанти, София, Кърджали и Хасково. И шарената паяжина, в която всички бяхме вплетени и която пуснахме да плува по Nestos. Нашата обща Nestos – Места.

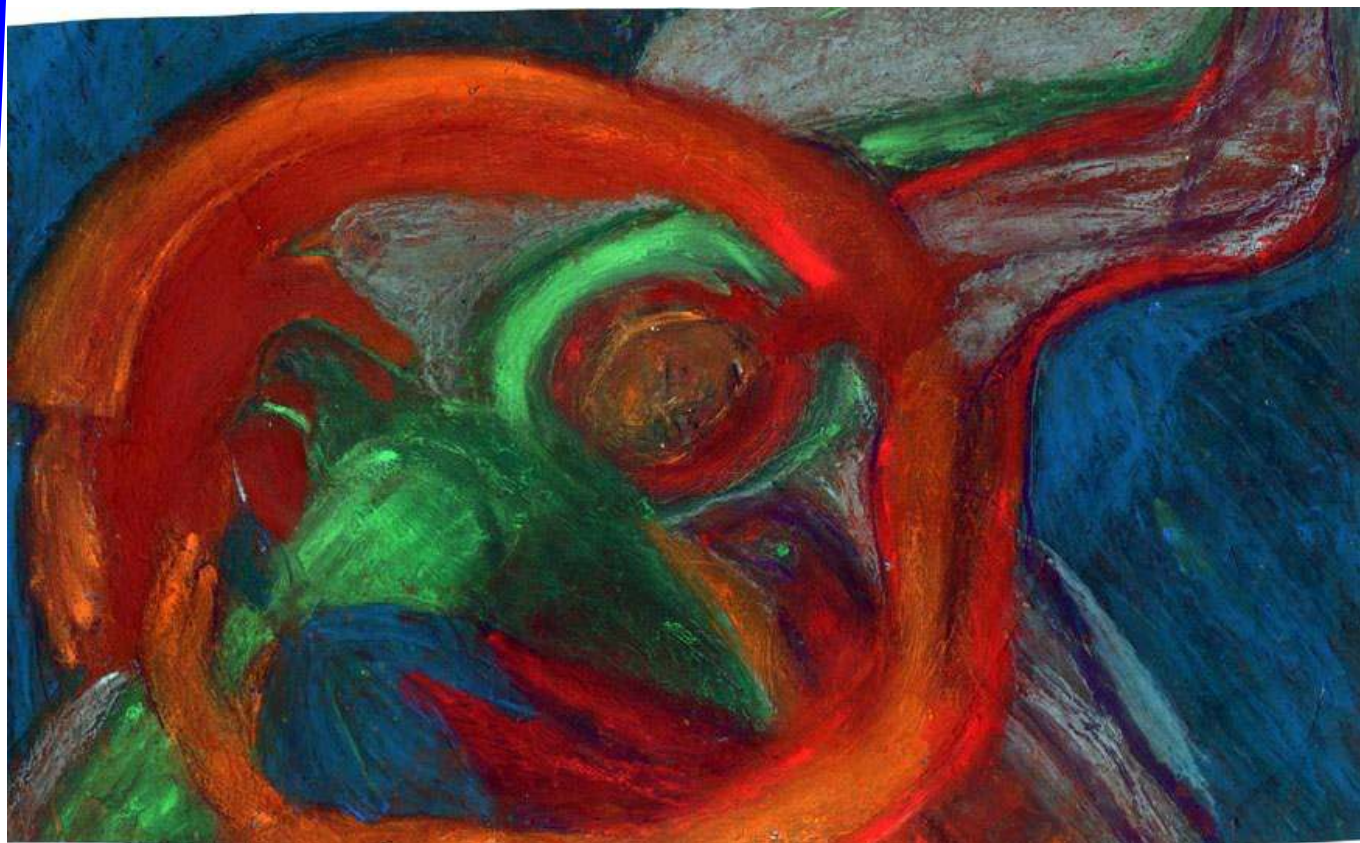
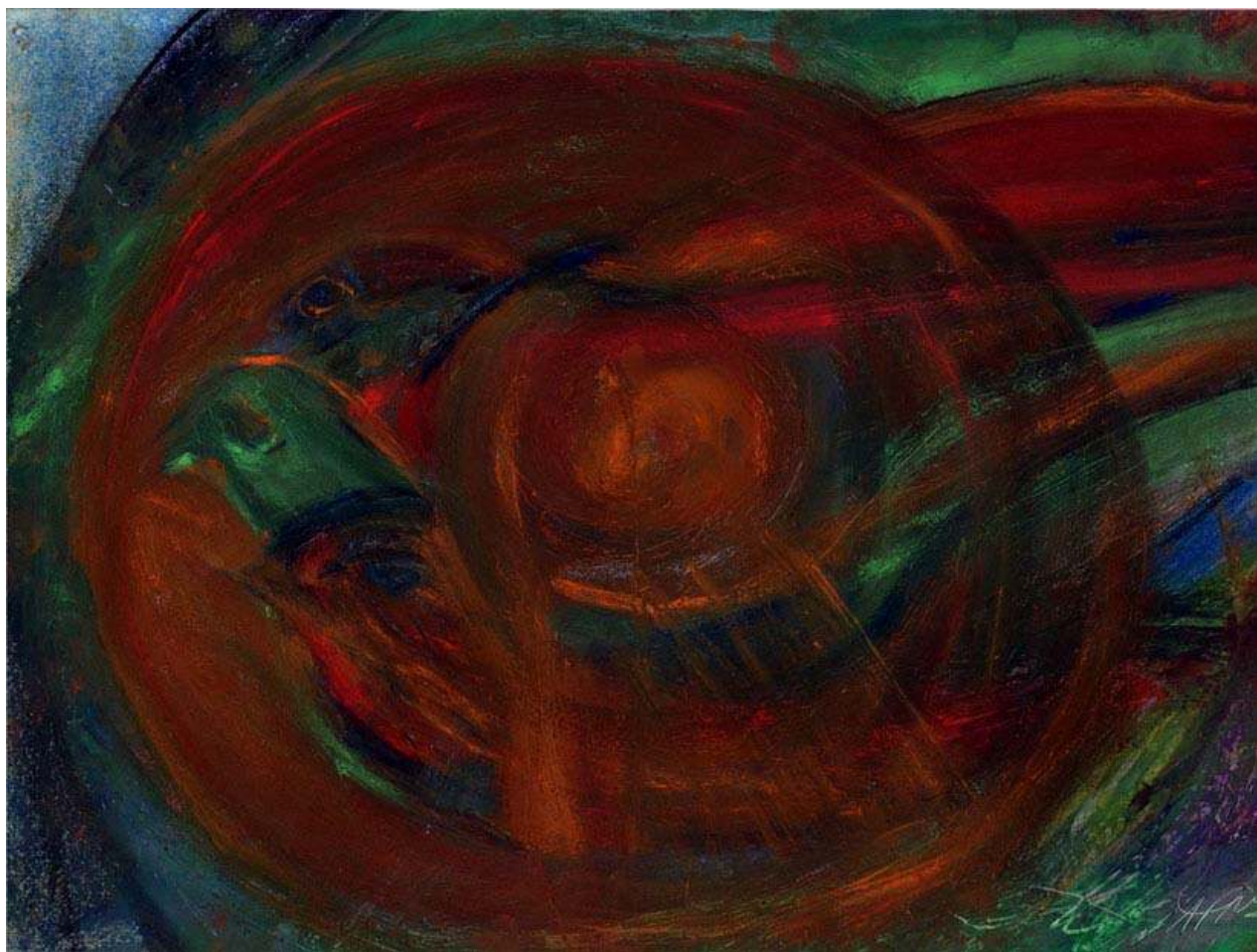
В полуздрача се разделяхме, макар че всъщност раздяла няма. Нашият път е много дълъг и нашият килим е много красив. Затова раздяла няма.

Когато нашата Кърджалийско- Хасковска група потегли от Ксанти обратно към родината, решихме да спрем отново в Комотини и да пием гръцко кафе в Александруполис. На морския бряг, гледайки безбрежно синьото море. И да добавим тази синьо- зелена пенлива нишка. Да продължим с нея нашия килим- по пътя към България.

През цялото време говорихме за групата- и докато пътувахме, и докато пиехме кафе, на границата, когато влязохме в България. Повтаряхме имената на всички, отново и отново.

Пътят ни свършва в Хасково и Кърджали. И разбира се продължава. Многого различни пътища се преплитат в красивата мрежа от възли и нишки на нашите прекрасни Балкани. Може за други да не са прекрасни, но за нас са. Няма по-пъстри, по-емоционални, по-дълбоки багри от балканските. И няма по-прекрасен КИЛИМ.

*Красимира Дамянова
Хасково, България*

Женя Георгиева
София, България

*Бабис Кугюрукис
Сапес, Гърция*

Когато бяхме край реката се чувствах като древен човек, за който времето се измерва единствено с това кога е изгряло и кога залязло слънцето. Древен човек, за който разговорите край брега на реката с приятели са вършени на важна работа, а не просто почивка и за който света е много голям и непознат, но това не е само страшно. Това е тайнство и загадка, която се изучава цял живот. Тогава станах част от някакъв ритуал с много смисли, с много въпроси, с безценни дарове, най-важният от които за мен е докосването до дивотата – това да съм боса, да съм гола, да ям, да слушам, да не бързам, да се уморя и да полегна, да усетя привличане, да си шушукам с някого, да се доверя без да питам, да усетя, че някой се беше погрижил за всички и всичко, някой сред нас или отвъд нас, някой с осезаемо присъствие обаче... Почувствах се като уморено дете, което е намерило току-що едно

речно камъче и толкова се е развърлувало, че е заспало, от важноста на откритието си и от разтърсващото преживяване на новото.

Усетих земята по-кръгла от всякога. Кръгла, мека и топла, божествено грижовна, като легло, като люлка, като гнездо на птица.

Усетих неща, които сигурно усещат животните: стръв към тъмнината, мирис на несигурност, вкус на близост, цвят на тишина в душата и допир до виковете на всички, които са с теб, и тези, които ги няма, доловени отдалече.

Нишките на конците ми приличаха на въжетата в цирка, нещо върху, което за да можеш да ходиш без да паднеш се иска голямо умение, опитност и смелост. Мнозина не биха дори и пробвали да вървят по тези въжета, а много други ще паднат. За да ходиш по тях се иска ловкост и добро владение на баланса, аз самата залитнах докато седях права и хваната за няколко различни въжета.

Писането, разказването и

представянето на истории ме завладя много, даде ми усещането за нещо замайващо, като вино, като дрога, от което се пренасяш в друг свят и после се връщаш, но като от сън, като от среща със сили от други светове. И сега помня само малка част от историите, но помня всички хора, които бяхме заедно и си ги разказвахме. А може би след години ще избледнеят и хората, но ще ми остане преживяването, че разказването на истории носи и дава сила, сила, която знам как да използвам.

Връщането ми от тази работна среща имаше невероятен, абсолютно необясним и загадъчен ефект в личните ми отношения в къщи. Стана нещо много хубаво още на другия ден, нещо се събуди, което толкова дълго се опитвах да съживя и вече си мислих, че няма да мога. А то стана, просто на следващия ден, не знам как, още го има, толкова е чудно.

*Валентина Мартинова
София, България*

Най-много ме впечатли балансираността между отделните части на срещата, това че имаше достатъчно време да се разгърне комуникацията и емоционалният процес между участниците. В този смисъл, тази среща беше истинско удовлетворение, за разлика от повечето психо-социални проекти в България, в които фокусът е само върху структурата и дейностите и не се обръща внимание на груповата динамика.

Друго нещо, което беше впечатляващо е метафората от природата, изоморфно свързана с личностното развитие и груповите отношения, което направи цялостната работа много задълбочена.

Също бях много впечатлен от хората и начина на живот в малкото село близо до границата. Имаше толкова много живот и общност. Нещо, което вече почти не съществува в българските села.

Аз лично се чувствах много добре. Обикновено в такива срещи с непознати хора, особено в чуждо-езиков контекст, аз се упреквам, че съм много интровертен и не изразявам преживяванията си. Този път чувствах, че голяма част от моите вътрешни преживявания съвпадат с преживяванията на другите. Имаше моменти на невероятна синхроничност в метафорите и преживяванията в малката група /напр. тъкането на килим/, като че ли можехме да си четем идеите като в отворена книга. Разбира се, имаше моменти и на разминаване /

невербалната история/.

Моето мнение е, че ако има международно продължение на проекта, България би спечелила много. (Както може би се знае България е най-ислямската страна в Европа (1/7 от популацията) и вече се сблъскваме с нарастващ расизъм. Напоследък имаше голямо напрежение дори в столицата София. Създаде се т.нар.

„Национална доброволна армия” с униформа и знаци които твърде много приличат на нацистките, с цел да защитят българите от другите етнически групи).

Аз съм сигурен, че един такъв проект би имал задълбочен и стратегически ефект.

*Румен Георгиев
София, България*

Кърджали, 30.08.2007 г.

Здравей Килим,

Пиша ти след едно кратко прекъсване. Днес случайно видях червената си папка с многобройните шарени парчета от прежда, залепени върху нея и сочещи посоките на света, но и пътеките, водещи ни един към друг и към твоя свят. Светът на пъстрия Килим, който е изтъкан от разноцветни нишки – моята, на моите приятели и съседи, на техните приятели и съседи, нашите, човешките нишки на живота. И си спомних за теб, не защото те бях забравил - това няма как да се случи! Равното поле на Комотини и стария град на Ксанти, вековните гори на Родопите, шума на Места, песента на Одрин и напевите на Узункюпрю, мъдростта на София и младежкия дух на Хасково, ентусиазмът на Кърджали и нашия смях.... Те ми напомнят за теб всеки ден и озаряват лицето ми.

И реших да ти напиша това кратко писмо. Приеми го като изповед или като споделена част от моя живот. Аз зная, че ти съществуваш тук от векове, и всеки път твоята пъстрота и яркост се променят, така , както се променя и животът по нашите земи , Балканите... Но ти оцеляваш. Понякога раздърпан и орфан от всички страни, друг път изцапан с невинна кръв или хвърлен в огъня на омразата, ти оцеляваш. Защото си изтъкан с огромна любов и болка, здравите ти нишки устояват на стремежа да бъдат разкъсани и на опитите от теб да се направят по-малки килимчета – без цвят и красота.

Ти ни събираш в едно и ни даваш възможност да сме силни и горди! Силни, защото сме заедно и горди със себе си, защото сме различни! Благодарение на теб ние сме единни, въпреки разнообразието ни. Ние, хората, които живеем по тези земи сме различни, говорим различни езици, имаме различни култури и вярвания, различни обичаи. Но ние сме и еднакви, изпитваме едни и същи емоции, радостите и страховете ни са общи, често можем да се разбираме и без думи, борим се заедно за нашия живот.

И аз те открих за себе си отново! Чрез твоето преоткриване разбрах, че най-благородното нещо, което може да направиш е да се раздадеш на другите. Така ще намериш истински приятели, защото те наистина са сред нас. Пътувайки към щастието, всеки един от нас разбира, че в живота няма грешки , а уроци. Уроци, които ние трябва да научим. А ти Килим си най- безценния наш урок! Урок за всички, които живеем тук, на Балканите! Ние сме те създали, ние ще те съхраним!

Защото през тази една седмица, когато се върнах при теб отново, аз разбрах, че ритъмът на живота и мотивите на Тракия са различни и еднакви ! Да ги запазим такива завинаги въпреки всичко!

*Сезгин Бекир
Кърджали, България*

Χριστίνα Τσιμυδι, Νιχάτ Εμιν Κεχάγια, Ορχαν Βοζ
Κσαντι, Παχνη, Γοργόνα, Γέρτζια

Поздрав, от нишките на Килима

Хора от различни култури, които имат различни мисли и идват от различни страни успяха да съществуват заедно! Радост голяма! Споделихме ,различни мисли в същата географична област. Почувствахме се цялостни, когато тези различни мисли се намериха заедно. Нарекохме го „Килим”.

Както всеки килим има възли, различни цветове, схеми и мисли, така и възникналите нови идеи, се сплитат и се отваря вратата на един нов свят.

Затруднихме се, замъгли се предишната ни представа за света.Нови представи ни изпълниха цялото ни сърце и душа.

Различни хора, различни възрасти започнаха да си приличат. Общо разсъждавахме, общо споделяхме, общо създавахме. Разбрахме значението на вътрешния свят на човека. Употребихме съзидателността ни, споделихме общия живот на малценството в Гърция, България и Турция. Разбрахме, че проблемите са общи.

Почувствахме голяма радост от участието ни в тази дейност, затова, че сме заедно и откриваме общите ни чувства. Готови сме да помогнем както можем за да продължи тази дейност.

Много те обичаме!

Много поздрави от тракия,

Сезен, Есен, Талат, Ахмет, Седат

*Сезен Кунтежъ, Есен Мутлу, Талат Мутлу, Ахмет Гюнай, Седат Каражан
Одрин & Узункюпру, Турция*

Приказка за едно успешно обучение - Аз съм все още там

Имало едно време един мъж на име Ахмед. Работел с населението от общината в която живее по различни програми финансирани от европейските фондове, но организацията му работила изключително на местно ниво. Затова той много се зарадвал когато бил поканен на обучение в Гърция. Щял да ходи за пръв път в тази страна и бил доста развълнувал. Очаквал там да намери хора и организации с които могат да работят заедно по европейски проекти. Но там намерил повече от това което очаквал. Приятели, хора за които не е предполагал, че могат да приличат толкова на него.

В началото езика е бил препятствие за комуникациите им, но в последните дни те толкова се опознали, че без да използват нито

една дума само с помощта на малки куклички успели да измислят цяла приказка. Това било резултат от обучителните игри през тези пет дена. Те не само се опознали взаимно, но вече познавали и себе си повече.

Посетили центрове за обучение на деца от малцинствата, където Ахмед останал очарован от нещата които са направили там колегите му от Гърция. Тези центрове му дали поне няколко идеи за приложението им в България. Работещите по проекта в центровете са истински професионалисти и работят наистина като екип. Това очаровало Ахмед. Достатъчно било те да си погледнат в очите за да се разберат.

За първо посещение в Гърция Ахмед успял да види доста места и бил много доволен, че организаторите съчетали

обучението с посещение на различни места. Много му харесали природата, градовете и гръцките вечери с дълги приятни разговори.

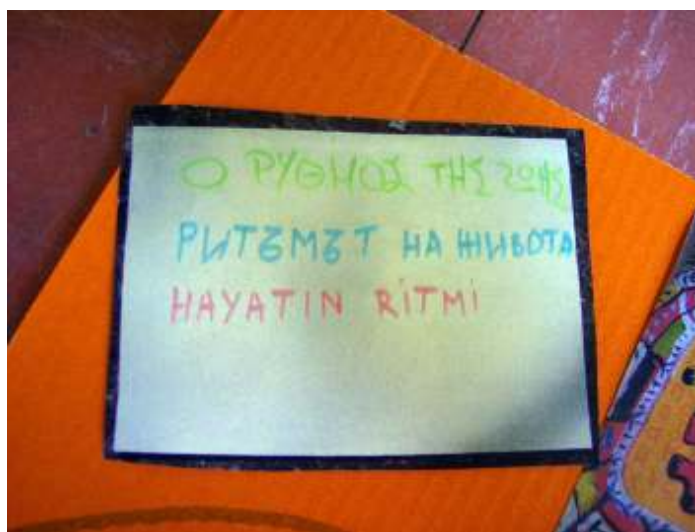
Ахмед присъствал на доста семинари и обучения по различни европейски програми. На места които му дали доста запознства, но за пръв път му било толкова тъжно, когато дошло време да се разделят. За малко не заплакал защото те били станали като едно голямо семейство.

И сега макар че минало доста време от завръщането им една част от него е останало все още там и тъчел килими с приятелите си от Гърция.

Благодаря ви за приятните мигове на Ахмед в Гърция, приятели.

Бъдете все така сплотени.

*Ахмед Мехмед
Черночене, България*

Севал Озманоглу, Айше Кираджъ, Инджи Хакъ
Акарпо, Ксанти, Комотини, Гърция

От както реших да съм част от този проект, проучвайки килимите научих, че те говорят на един потаен език, състоящ се от възели, изплетени от много стара азбука. Използваните цветове и мотиви в килимите отразяват посланието и чувствата на тъкача...

Червеният цвят изразява вълнение, голямата обич,

Синият цвят изразява, копнеж,

Лилавият цвят изразява тъга и мъка,

Белият цвят изразява невинност и чистота,

Черният цвят използван в изобилие означава траур,

Жълтият цвят изразява скръб,

Зеленият цвят е плодородие.

След това, като погледнах нашите килими, в тях видях изтъкани всички цветове и всички чувства. В нашата култура чувствата и емоциите, бликащи от цветовата гама използвана в тъкането на килими е същото, както споменах по горе.

Чудя се дали езика на цветовете е световен? За всички нас едни и същи цветове едни и същи чувства ли изразяват?

Там с Вас и заедно с нашата група „Мотивите на Тракия“ свършената работа и изживеният опит е незабравим. Всяка една дейност беше полезна и въздействаща, всеки един от нас бе символ, приказката която създадохме заедно покрай реката е незабравима. Тази приказка я разказвам постоянно на 9 месечната си дъщеричка и всеки път изпитвам голямо удоволствие от това, защото приказката се отличава от другите приказки. Тази приказка е приказката на „Мотивите на Тракия“ в която и аз участвам. Другото нещо е изтъканият килим. Сложих си го на стената в офиса, където работя и поглеждайки го се сещам за различния опит изживян с Вас там.

Всеки един преживян с Вас ден там беше

различен. За мен, а също така и за моите приятели...

Но два един момент,

Когато приключихме с тъкането на килимите, времето леко започна да се смрачава. Точно тогава, когато всяка група беше приключила със своя килим и го показваше на другите групи, в лицата на всички участници се виждаше щастие от успеха. Тогава образувахме кръг покрай реката, където бяхме изложили килимите и останахме мълчаливи за известно време. Точно в този момент, когато си затворих очите, в момент ограничен в минути, почувствах спокойствие, което до сега не съм изпитвала. Леко мрачното време, лека-полека течащата река, съпроводена от гласа на природата, ме пренесе в съвсем ново измерение. В този момент открих, че съм едно цяло с природата, открих че душата ми се нуждае от такова спокойствие или по-точно открих, че има такова спокойствие.

След това, пръстенът, който пуснахме по реката, изразяващ надеждите ни и носещ от всеки един от нас по един възел, в този момент почувстваното ме накара да настръхна.....Всичко беше много красиво. Благодаря Ви за изживените и незабравими моменти.

„Всъщност това което правим е тъкане на килим! Направената всяка една крачка.

Всяко едно направено добро, всяко едно зло е по един възел.

Мислим си, че ще се забрави и ще си замине.

Но то си остава запечатано върху килима.

След като приключим килима, поглеждаме го и всичко се вижда там.

Правдата, неправдата, грешките, доброто дело. Всичко.

*Хуля Ислер
Одрин, Турция*

Кърджали, 28.08.2007 год.

Гърция - килим 26-31.07.2007г.

От момента, когато стана ясно, че ще пътувам и участвам в програмата в Гърция и през цялото пътуване до там се вълнувах като малко дете, който за пръв път отива на училище. През цялото това време все си задавах въпроси като: **какво ще се случи** – защото знаех, че ще се запозная с хора от различни култури; **как колегите от там работят с други хора**; **какво ново ще науча от там** – усещах ритъма на вълнението, че ме очакват много нови неща и си представях общата точка (общата цел), която събираше хора от различни краища, с различни езици на едно място. И много подобни на тези въпроси.

В началото още да си призная – не се притеснявах, че другите не ме познават, притеснявах се, че аз не познавах другите.

Още с първото ни упражнение се потвърди едно мое убеждение – истинското богатство на един човек е това, което представлява, а не онова, което притежава. Разбрах, че ще се върна в България “по – богат”. В края на първия ден стигнах до извода, че в следващите няколко дни ни очакват интересни моменти за размисъл и приятни мигове. Бях щастлив, че съм тук, на това място.

Никога няма да забравя вълнението, с което се събудих сутринта на втория ден. Бях зареден с енергия за работа и с нетърпение очаквах да започне новия ден с незабравимите преживявания. В този ден разбрах, че мислите са

инструменти, с които рисуваме върху платното на живота. И осъзнах, че в моето платно тук ще бъдат нарисувани много нови образи. Разбрах колко е важно да успееш да създадеш нещо, което силно желаеш и е от значение за теб и за другите около теб.

В третия ден силно се убедих и разбрах колко е важно в живота да си поставяме такива цели, които да не носят изгоди само за нас, но и в същото време да радват и други, които наистина имат нужда. Както и са направили колегите (които вече са ни и приятели) в Комотини, в село Иазмос, в Ксанти, в село Ехинос, с тяхна работа в изградените центрове.

Станах свидетел на щастието, което изпитват приятелите, виждайки резултата от труда си, който вършат с любов.

Не е грях да си щастлив. Няколко упражнения и остър слух са достатъчни, за да може човек да постигне най – невъзможните си мечти. По пътя на обикновения човек може да се открие това, което всички разбират, ако обърнат малко повече внимание на живота. Търсенето на щастието е лично и не е пример, който може да бъде даден на други му.

Извървах толкова километри, за да разбера неща които вече знам, но които ни е трудно да приемем. Има ли нещо по – трудно за човека, от това да узнае, че може да притежава сила?

Ден след ден аз откривах все по – нещо ново в себе си, опознавах други хора, но опознавах и самия себе си. Откривах нови свои черти, за съществуването на

които дори не подозирах. Поставих си (избликнаха) нови цели и бях доволен, защото човек расте с растежа на целите си.

Природата дарява много на хората, но човекът рядко се сеща да подари нещо на нея. По време на упражненията на четвъртия ден видях как пламва искрата на любовта към природата и тази искра беше толкова силна във всички ни и съм щастлив, че и ние подарихме нещо символично на река Места. Нещо което е направено с труд и любов от нас.

В последната вечер се замислих с усмивка, чувствах се като една малка гъбка, която жадно попива вода, а моята вода беше – знанието и новите идеи.

В програмата не участвах само аз като Шенол, а бях Аз и културата на моята среда. Аз бях културата на моята среда, както и останалите бяха културата на тяхната среда.

Бяхме различни, но колкото по – различни, толкова по – красиви. Също като цветята в една градина, колкото по – разнообразни са те, толкова градината е по – свежа и красива.

Нашата градина беше нашия килим – това бяхме ние.

Мисля, че точно тук е мястото да споделя една от мислите на Пауло Коело – “ Необикновените неща се случват по пътя на обикновените хора”.

Щастлив съм, че бях част от Вашия екип и мисля, че няма подходяща дума за да изразя моята огромна благодарност.

Благодаря Ви от сърце!

**Шенол Бекир
Кърджали, България**

ПИСМО

Обучението в Гърция който участвах по проект “Килим” бе нещо различно за мене. Участвах съм около двадесетина обучения, но и от това обучение нещо полезно съм отнесъл в моя роден край. Когато хората решат и се обединят към определена кауза или разрешаването на някакъв (социален, икономически, образователен) проблем, без значение в какъв етнос принадлежим резултатите са на лице. В това обучение Ние бяхме различни, но обединени под една и съща цел. Обменените опити от добрите практики на участниците от трите държави (Гърция, България и Турция) ми даде възможността да отнеса идеята за разрешаване на подобен проблем в местността която аз живея, който по проект “Килим” е разрешен и продължава да бъде така. Макар, че и не си общувахме на един и същ език, мислехме еднакво, целта ни беше една и съща. Научих се как да комуникирам, когато даже не си говорехме на един и същ език. От задачите които бяха поставени по време на различните сесии на обучението в полза ми беше не само да си изкажа мнението по конкретния казус или проблем, но и да слушам внимателно техните възгледи. Например: “Когато се погледна в огледалото, аз виждах само себе си, но сега виждам и огледалото”.

Знам, че проектът “Килим” си има история, но моята история е част от нея!

**Сюлейман Мустафа
Кърджали, България**

« « Нашият Лексикон » »

Магда Кацкиду & Йота Зафиряду
Комотини, Гърция

Какво е килим?

Килим > саморъчно тъкан тапет характерен за източния и балкански текстил. Синоними hali strosidi на турски kilim, на персийски kilim

- Речник по новогръцки език

Килим съм
и аз и ти!

- Магда

Килим: Когато слушаш тази дума какво ти идва на ум?

Един огромен стан, прав, за да може да се пренася от номадно племе навсякъде.

Могат да тъкат където поискат. Цветовете са в изобилие, като сънищата.

Един килим е целият свят.

- Йота

Какво значи да държиш конец?

Конец > една цялост от тънки нишки от естествен или изкуствен материал, който се употребява за тъкането на платове и въжета...

- Речник по новогръцки език

Конец, конче, конченце
Началото. Вдъхновението. Безопасното начало
Създаваш възел и започваш.
- Магда

Какво е за теб „**червен конец** завързан и на чакрък завит“?

Конецът на приказката, струята на вятъра която задвижва чакръка и се тъче килима на живота.
-Йота

Готов > този който е съответно...
предразположен отзивчив - от старогръцки ετός > истински, οί-μος > път

Плета > конструирам ...завивайки материали ...така че да минава около и над другото или в другото ... синтезирам ... съчетавам, кобинирам, съпоставям

Много-културален > харатеризира се от съжителството на различни култури

- Речник по Гръцки език

« Всичко е игра на ума»
Нищо не е лесно
Нищо не е трудно
Искаш ли да играем?
- Магда

Готов ли е един човек да изплете един Много- културален килим?

Какви мисли имаш когато чуеш „мита на Ариадни и Тинелопи“?

Нишката, начинът да напъря едно начало та излязъ от лабиринта на „ непознавам тези чужди хора ... И продължавайки да стигна до края, където се намира познанството и магично да разруша лабиринта. Що се отнася до Тинелопи, най известната тъкачка на митологията, си мисля че е тъкала търпението и вярата върху килими, които разплитала и пак отначало захващала... Плетяла сънищата и желанията с огромно търпение ...докато намери своето право. В километрите на тъканите, накрая се появява лицето на пътника Одисей.

-Йота

Какво е група и какво сътрудничество?

Група > цялост от лица и предмети... която свързва нещо общо...

Кръвна група,
Войнствена група,
спасителна група,
противопожарна група,
спортна група... волей
баскет... театрална група,
...професионална,
ученическа.

Сътрудничество > трудя се
заедно със... за
постигането на обща цел

- Речник по новогръцки
език

Групата е длантта на ръката
Сътрудничеството, движението на пръстите
За да докоснем, да почувстваме, да хванем
Това което истински желяем

- Магда

Ръце, крака, нишки за плетка...

Гледаш снимките от Места.

Отпечатък на една групова дейност.

Отражение на старанието и на резултата.

Как мислиш, могат ли хората да изтъкат един килим, едно саморъчно изделие на изкуството, без езикови, национални, религиозни бар?

Това е сигурно! Аз отсъствах онзи ден и се впечатлих от прекрасните килими които изтъкахте върху пясъка.

Приличаха на картина и много ми харесаха. Изобщо не ме интересува езикът, религията, произходът на живописеца. Виждам сила която извира от съзидателността на хората.

И наистина различията в нишките, в хората, в тъканите, на Места - никога не е една и съща, въпреки че на нас така ни се струва, защото винаги е там и винаги ни дава богатство и енергия.

- Йота

Ако капанът на сънищата имаше глас...

Всичко чуто и видно
Бе хубаво и добро
Но има и капан

Може би това се чува
Малко тежко и сиво
Но много съм видял
И много неща познавам

Лицата с пълна сила
Вложиха умение
Сътрудничество с радост
Родиха от сърцето си

Деца мои молба имам една
И скрита надежда
В един миг човекът
да види земята- своя родина

С добро и пак да се видим
В нашия сладък живот
И наша родина да бъде
Там където духът ни се радва.

Панайотис Панайотидис & Μακίς Σπυριδοπούλος
Токсотес, Галани, Гърция

И ето пътешествието от капана за мечти
на килима продължава. Очаква го 2008-
годината посветена от Европейската
Общност на межкултуралния диалог.

ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΞΑΝΘΗΣ
Ρ. ΦΕΡΑΙΟΥ 2 & 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΤΗΛ.: ΦΑΞ 25410-22096
Email: den_xan@otenet.gr

ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ
ΜΗΛΤΙΑΔΗ 2
ΤΗΛ-ΦΑΞ: 25310-83304
E-mail: denkom@gmail.com

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΠΕΑΕΚ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ
Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Εκπαίδευσης και Αρχικής
Επαγγελματικής Κατάρτισης

πρόσκληση για αίτηση
παιδαγωγικών ΟΑ, διαίρεση